

meg van írva

temetünk
feledünk
élünk

figyelünk
fülelünk
félünk

akarunk
harcolunk
várunk

szaladunk
míg meg nem
állunk

leülünk
merülünk
csendben

terelünk
hazudunk
szemben

feledünk
temetünk
sírva

életünk
rég megvan
írva

LÉLEKHARANGOK

Olykor az álmok...

Olykor az álmok, a tovaszálló csöndben,
beröppennek a nyitott ablakon,
s a sors madarát, gyöngéd érintéssel,
egy törékeny pillanatra kezedben tarthatod...

Mint a gyurma...

Az élet olyan, mint a gyurma. Egyszer megkapjuk ajándék gyanánt: tisztán, egyszerűen, örömmel. Később, ahogy bánunk vele, amivé formáljuk az évek során, s amiképp értékeljük a hozzáadott és kapott darabokat, az elvett és elveszett részeket, aszerint lehetünk boldog alkotók, kiknek keze nyomán mindig, minden a helyére kerül, s akiknek lelkében a gyurma mindig tiszta, egyszerű és örömmel formálható marad

Mosolyogj a világra

Mosolyogj rá a világra
és az rád visszamosolyog
számtalan apró csodára
mi köröttünk, s bennünk ragyog

A mosolyból boldogság fakad
csordultig töltve a szíveket
megállíthatatlan, mint a folyó
a lelkünket elöntő szeretet

Mosolyogj hát a világra
s mikor az visszamosolyog
figyelj az apró csodákra
mi körötted, s benned ragyog

A szív mécsese

Sárgulnak már a falevelek,
szívem még mindig érted dobog,
a meleg napsugár közt
te voltál a legfényesebb ,
most te vagy a legszínesebb lomb.

Ha esőt ígérnek az égen a felhők,
frissítő csepp vagy, kit várok nagyon,
ha a világosságra sötétség jó,
te jelented a felkelő napot.

Ha az idő hidegre fordul,
szívem pótolja testem melegét,
az öröm, hogy te vagy
felmelegíti lüktető környezetét.

Olyan láng ez, mit nem olthat el
holmi langy eső, sem zivatar,
nem fújja el a szél és
nem söpörheti el hóvihár.

Egy örök mécses, mely világít,
fényénél mindig láthatók leszünk
míg együtt dobban a szív,
s egymásban őszintén hiszünk.

Te vagy...

Te vagy a Múlt
emlékkövekkel válladon
Te vagy a Jelen
tiéd az öröm és a fájdalom
Te vagy a Jövő
melynek útját szántja a remény
s Te magad vagy
az álmaidba látó ébredés

Te vagy az Élet
melynek magját újra és újra elveted
Te vagy az Alkotás
melynek minden percét élvezed
Te vagy a Sír
mely békés nyughelyed az idő tengerén
s Te magad vagy a Halál
mely megállít az emlékezés peremén

Kéz a kézben

Csak állunk, kéz a kézben, és csodáljuk a hegyet,
a fölénk magasodó sziklák peremét,
a forrást, mi szemünk láttára születik újjá,
s a fák között, az árnyékkal táncoló fényt.

Leülünk, kéz a kézben, és csodáljuk a mezőt,
a csillag cseppekbe zárt hajnal harmatát,
mint tavaszi vászon, szivárványszínekkel festve,
lelkünkben virágzó, bódító illatát.

Sétálunk, kéz a kézben, és csodáljuk a tengert,
a végtelent, melyben az élet megfogant,
a vihart, mi a hullámok tajtékával lejtve,
mélybe sororja azt, mi fövenyén maradt.

Csak nézzük, kéz a kézben, és csodáljuk az utat,
az idő homokszemeit, mi előttünk pereg,
életünk tűnő képsorát, mit őriz a holnap,
az emlékösvényt, mi a jövőbe vezet.

Ébren álmodom

Puha felhőpárnán lehajtom fejem
Szememben sorsom csillagfénye gyúl
Álmodozó emlékezés angyala érkezik
Védő szárnya lesz így a takaróm

Sebemre gyógyírt az ég könnye csepegtet
A nap meleg sugarával megsimogat
Kisimulnak lelkem múltörző ráncai
Szívemről emlékköveim a mélybe hullnak

A szél hátára kap lágyan, könnyedén
Szállok a végtelen felé kíváncsian
Hol talán igaz válaszokkal várnak
S megértem a jövő üzenetén a múltam

Találkozhatok talán a jóság hírnökével
Kit övez szeretet-fonta szivárványkoszorú
Elkerülhetem a sötétből felém leső vihart
Tisztaszó nyomán nem leszek többé szomorú

Ha túljutok a becsület katonáinak sorfalán
Végül őszinteség lesz érte a végső jutalom
A kapu kinyílik majd egyetlen gondolattal
Enyém lesz a megértés diadala, s elalszom

Hiányzol

Acél cipőben járnak a percek,
lépteik szívemre bilincset szögelnek.
Minden egyes lüktető ütem nyomán,
rablánc feszül lelkem sajgó zugán.

Süket világba kiáltok hangtalan,
nézlek a semmiben, csendesen, zajtalan.
Folt vagy az elmémbe festett kép közepén,
kerete a por, emléked benne a szín.

Este van

A semmibe veszve rohan az idő,
lábán nesztelen tornacipő.
Hiába kérem, hogy fusson tova
azt feleli, hogy nincsen hova.

A csönd és idő most vendégeim,
vélük kell megosszam az álmaim.
Téged a képzelet itt ringat ágyamon,
arcodra csókom rá mégsem nyomhatom.

A csönd és idő míg tovább nem lépnek,
csak vágya maradsz egy szép álmokképnek.